

преди да изгрѣе слънце-то, и като излазяше срѣщна майкѣ си. Ела Иванчо, рѣче му тя, да идемъ въ градинѣ-тѣ да ся порасходимъ, и, ако обичашь, да ся поразговоримъ още за душѣ-тѣ. Отидохъ въ градинѣ-тѣ, и като ся расхождахъ разговаряхъ ся така:

И. Струва ми ся, мамѣ, че и куче-то Ифестъ нѣкога мысли.

М. Отгдѣ знаешъ?

И. Гледамъ много пѣти че стои, и види ся че мысли що да прави и послѣ побѣгва, и като че отхожда да донесе нѣщо, за което бѣше намыслилъ.

М. Наистинѣ: и когато му речешъ да иде да ти донесе топкѣ-тѣ, знаешъ, че ще ти ѣхъ донесе.

И. Чухъ, че казувахъ за едно куче, какъ е было научено да носи въ уста-та си едно кошнице, и да ходи на пазарь-тѣ да зима мясо, и да го занося цѣло въ къщѣ-тѣ. Това правяше често, и господарь-тѣ му даваше пары, и една запискѣ, въ коѣ-то пишеше какво мясо да му дадѣтъ. Иска ми ся и нашъ Ифестъ да прави така!

М. Добрѣ: и менѣ ся струва, какъ и кучета-та размышляватъ, както и други-ты животны. Но онова нѣщо, което размышлява въ тѣхъ, много различава отъ онова което размышлява въ насъ. Ифестова-та душа не прилича на нашѣ-тѣ.

И. Негово-то тѣло много прилича на наше-то.